

Textus: Zakariás 1,1-6

Zakariás a próféta Izrael egyik legnehezebb, legsötétebb és legbizonytalanabb időszakában kapja az Úrtól való elhívását. A zsidó nép hazakerül a fogságból bár, de az egykoron dicsőséges, független Jeruzsálem, csupán árnyéka régi önmagának, a városfalak romokban, a város kapuk tűz martalékává váltak, az Úrnak valaha dicsőséges temploma tönkretéve. Az őket körülvevő föld terméketlen és megviselt, az őket körülvevő népek ellenségesek és gonosztevők. A nemzetközi politikai helyzet és a jövő bizonytalan, a jelen reménytelen. Ezsdrás idejében Izrael fiai mégis, minden kilátástalanság ellenére - megkezdik otthonuk és templomuk, életük újjáépítését. Azaz, hadd pontosítsak - lerakják az alapokat. Azonban oly számunkra is jól ismert emberi módon, feladják az őket körülvevő körülmények láttára. Feladják az újat, feladják az Isten által számukra felkínált újrakezdés lehetőségét, feladják a templom restaurálását.

Mai igeszakaszunk Zakariás próféta idejéhez érkezve ugyanis, több mint 17 év telik el az új templomalapkövének letétele óta, a templomon folyó munkálatok azonban befejezetlenek maradnak. A munka leállt, az emberek belefáradtak még mielőtt igazából neki kezdtek volna. A néha nagy próféták nagy ígéretei, Istennek a minden népek által Sionon való magasztalása, Izrael nagysága és dicsősége - mind feledésbe merült.

Hazatértek, igen - de mégis mihez? Hova tűnt a hazatéréssel együtt járó dicsőség? Miért nem vált valóra a biztatás? Hol van az Isten által ígért áldás? Úgy tűnik: sehol. Marad a csalódottság és a félelem, a bizonytalanság, az új hatalom iránti kételkedés, a szomszédos népekkel való viszálykodás. Marad mindaz amiért nem éri meg küzdeni. Így Izrael másba kezd. Elkezd keresni azt, amiért megéri, elkezd keresni azt, ami szerinte maradandó, elkezd azt ami szerinte jobban szolgálja javát. Megtorpan a templomépítésben, mert saját maga körülményeinek megjobbításán munkálkodik. Megtorpan a templomépítéssel mert idejét elveszi saját házának, saját jólétének, saját normál állapotának a visszaállítása. Megtorpan mert otthon próbál teremteni az otthontalanságban. Teszi mindezt azonban Isten nélkül.

Hadd kérdezzem meg kedves testvéreim, nem ismerős-e számunkra ez a helyzet? Nem ismerősek-e számunkra az ilyen körülmények? Nem- e egy ilyen kulturálisan és szociálisan rohamosan változó világban élünk-e mi is? Talán mi is együtt tudunk érezni, meg tudjuk érteni a gazdasági bizonytalansággal együtt járó frusztráltságot, talán mi is tudjuk, milyen érzés egy állandóan változó politikai hatalmak által uralta világban élni. Az ilyen realitás

nehéz, az ilyen realitás aggodalmakkal teli. És talán épp ilyenkor várnánk a legjobban az Istentől jövő bátorítást, a megerősítést hozó üzenetet, a biztonságot hozó oltalmat. Zakariás könyvének pedig épp ez a hivatása. Bátorságot szítani Isten kihűlt szívű népében. Mert Zakariás könyvében ebben a reménytelen helyzetben lép színre Isten, ebben a reménytelen helyzetben lép színre Isten elküldött prófétája Zakariás. És ha egy mondatban kellene összefoglalnom Zakariás proféta könyvének az üzenetét a következő mondatot vésném saját magam és a ti szívetek hústábláira kedves testvéreim: Isten hatalmasabb mindennél. Isten hatalmasabb bármely ember vagy nemzet sebzett, megviselte, fájó múltjánál. Isten hatalmasabb bármely ember, nép vagy nemzet kilátástalan, szürke, bizonytalan jelenjénél. Isten hatalmasabb - a jövő reményteljes. Nem más ez kedves testvéreim, mint a reménység üzenete a lehető legreménytelenebb gazdasági és lelki válságban élő Izrael számára. A mai napon reménykedni tanít minket Isten igéje. Reménykedni a hazatérésben, reménykedni az újrakezdésben, reménykedni az újratervezésben.

Ahhoz, hogy Izrael hazatérjen, kedves testvéreim azonban tisztázni kell a múltjukat. Zakariás próféta könyve ugyanis nem a reménység üzenetével indít. Könyvének első hat versében teljesen másról olvashatunk. Zakariás könyvének első hat verse ugyanis nem más, mint Isteni szembesítés, Isten általi irgum- burgum, Isten prófétája általi ráébresztés. Ahhoz, hogy Isten lerakja Izrael népe életének új alapkövét, Izraelnek mélyre kell ásnia. Saját magában és útjainak gonoszságában. Izraelnek szembesülnie kell hibáival, Izraelnek meg kell találni azt a pontot, ahonnan letért az Istennel együtt járt útról. Mert igen, Izrael emlékszik. Igen, Izraelről ki- mondható az, amit egy régi vicc így fogalmaz meg: „nem vagyok rosszakaratú. Csak rossz és akaratos.” Mert Izrael úgy érzi joga van rácsapni az asztalra, Izrael úgy érzi, a tékozló fiúhoz hasonlóan most már igazán megilletti a vagyon rá eső része, most már igen is jöhetnek az a próféták által ígért sok áldás. Csakhogy... Isten prófétái nem csak áldást ígértek. Csakhogy, Isten prófétái, nemcsak a szép és jó reményteljes jövőjét hirdették meg Izrael népének, nem. „Ne legyetek olyanok, mint elődeitek, akiknek a régebbi próféták ezt hirdették „térjete meg gonosz útjaitokról és gonosz tetteitekből.” Mert Isten figyelmeztetett. Mert Isten szeretve fenyített. Isten próféták tömkelegén keresztül, kiáltó hang volt a pusztában, azonban mindig süket fülekre talált... Izrael nem figyelt Isten kéréseire, csak saját vágyaira. Mig csak távol nem találta magát, az otthontól, az Istentől, saját maga régi énjétől.

„Térjete meg hozzá, így szól a Seregek Ura, és én is hozzátok térek!” – prófétálja Zakariás Izrael népének. Térjete hozzám és én is hozzátok térek... Térjete meg tehetetlenségeitekből!

– könyörög Zakariás néptársaihoz. Hogy miért épp a tehetetlenségből? Mert kedves testvéreim Izrael fiainak bűne, talán mindannyiunk számára is ismerős lesz. Mint ahogyan ez korábban is elhangzott, történetének ezen szakaszához érve Izrael „mosta kezeit”, feladta, megadta, kiszállt a játékból. Belefáradt a politikai bizonytalanságba, belefáradt a szegénységbe és elkezdte nyalogatni a sebeit. Az élet nehéz, a munka sok, az idő véges – gondolkodott az izraeli. A templomépítés még várhat... Csak normál élet körülményeit szerették volna előteremteni, csak a normál kerékvágásba szerettek volna visszatérni... A fogság, a nagy otthontalanság előtti normál állapotot keresve pedig útközben valahol és valahogyan elveszítették Istent. Valahol és valahogyan háttérbe szorították isten házának az építését.

Ismerős-e számodra ez a helyzet kedves testvérem? Persze, Isten téged is gyermekének választott, persze Isten engem is és téged is elhívott örömhírének terjesztésére, de az élet olyan nehéz. Az élet olyan nehéz, az élet olyan rohanósan sietős – összeszedni a gyermekeket az iskolába, elvégezni a munkai teendők tömérdekét, megkeresni a mindennapi kenyérrevalót, kifizetni a számlákat, fenntartani a háztartást és folytathatnám és folytathatnám. Az élet néha olyan nehéz, az élet néha olyan rohanós hogy a nap végén már magunkra sem jut időnk, nem hogy Istenre...De hisz’ mi csak a normálállapotot próbáljuk megteremteni, de hisz’ mi csak ottont akarunk teremteni ebben az otthontalan világban, nyugalmat a nyughatatlanság tengerében...

Kedves testvéreim! Hadd szóljon ma hozzánk is Zakariás próféta üzenete. Hadd bátorítson minket is! A Heidelbergi Káté szerint ahhoz, hogy jó helyen keressünk vigaszunkat a teljes reménytelenség közepette is, tudnom kell azt, hogy milyen súlyos a bűnöm és nyomorúságom. És hadd mondjak itt el Önöknek egy érdekes bár isteni módon oly nem véletlen párhuzamot a mi életünk és a fogságból hazatért izraeliták között. A szó amit magyar fordításunk nyomorúságnak fordít, eredeti németben nem más mint az „Elend” szó. Az „Elend” azonban sokkal többet, vagy hogy pontosabb legyek sokkal másabbat jelent németül mint a magyar nyomorúság. Eredeti jelentésében azt az érzést hívatott le vagy éppen körbe írni, melyet az otthonából kitiltott, elűzetett ember érez, azt a mindent meghatározó mégis teljesíthetetlen honvágyat, melyet egyedül csak az otthonától örökre távol került emberek kevés százaléka tapasztalhatja meg... Vagy mégsem? Vagy mégsem csak egy minimális százalékról lenne itt szó? Mert gondoljunk bele kedves testvéreim. Hallhattuk ma is Ádám és Éva bukásának történetét, hallhattuk ma is, hogyan kerültek otthontól távolra, Édentől

keletre, Istentől messzire... Hallhattuk ma is, hogyan lett az idilli Istennel a kertben sétálós szeretet kapcsolatból mindennapi küzdelem a normálállapot és körülmények megteremtése érdekében. Aztán ahogyan telt múlt az idő, a normál lassan Éden pótlékká vált, a komfort pedig lassan átvette szívünkben Isten helyét...

Kedves testvéreim. Ádám és Éva által jött a bűn a világba. Ádám és Éva által lettünk örökön-örökké idegen földön lakókká, Isten közvetlen közelitől megfosztott hontalanokká. Vagy talán mégsem? Mert „ahogyan egynek a vétke lett minden ember számára kárhozattá, úgy lett egynek az igazsága minden ember számára az élet megigazulásává...” Mégsem. Mert Isten könyörült. Mert Isten új esélyt adott. Mert Isten minden GPS-t mérföldekre hagyva maga mögött haza vezette eltévedt népét, utána ment az elveszett báránynak, kiszabadította a fogságból, mégpedig a bűn fogságából és hazavette saját magához, szerető Atyájához. Izrael számára Zakariás könyve akkor és ott a következőt üzenté: Távól kerültél tőlem gyermekem. Távól sodortak elődeid, távól sodort elkényelmesedett életed, távól sodort a téged körülvevő helyzet reménytelenségéből fakadó keserűséged. Távól, de nem elég messze. Mert már hazatértél a fogságból. Most térj meg hozzám, és én is hozzád térek. Ugyanezt üzeni ma számunkra is Isten Igéje, szeretett gyülekezet! Kerülhetünk Istentől távol. De nem elég messze. Mert Kisztusban, Krisztus keresztjében át lett hidalva a minket Istentől elszakító szakadék. Mert Isten Fiában mi is fiaivá fogadtattunk, Mennyei Atyánk pedig tárt kezekkel az ajtóban állva alig várja, hogy tékozló gyermekei még ma, mé most, még minél hamarabb hazatérjenek hajlékának oltalmába. Ő majd kézen fog és hazavezet. Mint tette ezt Izráellel, kétezer évvel ezelőtt. Mint tette ezt velünk, el – esett honvágytól meggyötört emberekkel, kinek-kinek a saját maga idejében.